

David Baldacci

Eindspel

A.W. Bruna Uitgevers

1

Will Robie zat in het vliegtuig en staaarde naar buiten. Hij wist dat de komende vierentwintig uur best eens zijn laatste konden zijn.

Toch was het een gewone werkdag voor hem.

Het landingsgestel met meerdere versterkte wielen maakte contact met het asfalt, en de straalomkering werd geactiveerd. Het grootste commerciële vliegtuig ter wereld taxiede naar de gate en kwam daar tot stilstand. De voor- en achterdeuren van het boven- en benedendek werden geopend. De passagiers liepen door de slurven naar Terminal 5 van Heathrow Airport.

Het was donker hier in Groot-Brittannië – donker door de dikke, donkere wolken en de regen – gebruikelijk weer voor iedere Brit.

Robie, gekleed in een marineblauw tweedelig maatpak en een wit overhemd, was een van de honderden passagiers van de A380 van British Airways uit Washington D.C.

Halverwege de Atlantische Oceaan was het vliegtuig gaan stuiten, maar daar had Robie, in de businessclass, niets van gemerkt. Hij had zijn slaapstoel helemaal naar achteren geklapt en bijna de hele vlucht geslapen.

Bij de douane zei hij dat hij hier alleen maar was voor zaken met een wetenschappelijk karakter. Omdat hij alleen zijn ene koffertje bij zich had, hoefde hij niet naar de bagageband te gaan. Alles wat hij nodig had bevond zich al in Londen, en daarvan had hij niets redelijkerwijs in een vliegtuig kunnen meenemen.

Het was halfacht 's ochtends plaatselijke tijd toen hij eindelijk het vliegveld verliet.

Robie nam een veelkleurige taxi naar het centrum en door het drukke verkeer en de regen duurde de rit ruim een uur. De taxi zette hem af voor een gebouw in de buurt van Marylebone Road. Het was geen hotel, maar een onopvallend rijtjeshuis vlak bij de kruising Marylebone-Baker Street. Robie toetste een code in op het elektronische kastje naast

de voordeur, waarop het slot van de versterkte voordeur met een klikje openging. Hij liep naar binnen, deed de deur achter zich op slot en ging naar boven.

Hij verwisselde zijn tweedelige pak met overhemd voor meer nonchalante kleding, opende een muurkluis in de kast en haalde er een USB-stick uit. Zijn Agency maakte gebruik van de cloud, maar de leiding was er niet echt van overtuigd dat die niet gehackt kon worden. Inmiddels was immers duidelijk dat álles kon worden gehackt. Hij pakte zijn laptop en stopte de stick in de USB-poort. Nadat hij een paar toetsen had ingedrukt verscheen op het scherm de enige reden waarvoor hij naar Londen was gekomen. Het was een Alleen lezen-document, en het was zeker geen zaak met een wetenschappelijk karakter.

Hij prentte de informatie op het scherm in zijn geheugen. Het bericht eindigde met een boodschap van Robies leidinggevende, Blauwe Man, wiens echte naam Roger Walton was. Hij werd Blauwe Man genoemd vanwege zijn hoge positie binnen hun Agency. Het bericht, dat ruim een week eerder was geschreven, was kort en ter zake, zoals Blauwe Man altijd was.

Jij kunt dit doen om de doodeenvoudige reden dat je Will Robie bent. Ik zie je zodra we allebei terug zijn. Aan de slag.

Robie begreep dat achter die weinige woorden een enorme betekenis schuilging.

Ik ben Will Robie en ik ben door een hel gegaan. En dit zal ik ook overleven. Aan de slag.

Daarna wiste hij de informatie op de USB-stick op de NSA-manier die gelijkstond aan het ding platslaan met een baksteen en daarna in brand te steken. Daarna waren de enen en nullen definitief verdwenen en bestonden ze alleen nog in zijn geheugen.

Hij ging op het bed liggen en staaarde naar het plafond.

Mississippi leek heel lang geleden.

Zijn vader leek heel lang geleden.

Álles leek heel lang geleden.

Hij was weer aan het werk en daar was hij blij om, omdat alle andere dingen in zijn leven klote waren.

Hou op met die onzin. Dit is je leven!

Net zoals hij de USB-stick op de NSA-manier volledig had gewist, verdrong hij deze gedachten en sloot zijn ogen. Ondanks het feit dat hij in

het vliegtuig had geslapen, had hij slaap nodig en daar zou hij later die avond geen kans meer voor krijgen.

Hij stond vroeg in de avond op en keek naar de lucht. Het was nog steeds bewolkt, maar het regende niet meer. Maar dit was Londen, dus daar kon elk moment verandering in komen.

Nadat hij in een pub in de buurt iets had gegeten, begon hij te lopen. Hij liep snel langs een heleboel gebouwen en honderden voetgangers die, zoals hij wist, zich zalig onbewust waren van een mogelijke nieuwe aanval op Londen. Maar als ze het wel hadden geweten waren ze in paniek geraakt, en dat konden ze niet gebruiken, toch? De laatste tijd hadden de inwoners van Londen al verschillende terroristische aanslagen meegemaakt. Het Kwaad in auto's had onschuldige voetgangers op Westminster en London Bridge vermorzeld, maar toch gingen de inwoners van de stad met een jaloersmakende moed en rust door met hun leven. Nu was er echter iets anders aan de hand en daartegen moest worden opgetreden.

Dus hadden ze Will Robie gestuurd.

Hij liep terug naar zijn rijtjeshuis, voerde over de beveiligde lijn via een specifieke satelliet een paar telefoongesprekken en kreeg te horen dat alles door zou gaan. Maar hij wist dat dat, net als het weer, elk moment kon veranderen.

Het was vergelijkbaar met een valse start tijdens de honderd meter sprint: richten, vinger aan de trekker, vuren, en dan worden afgeblazen. Dat kon heel verwarrend zijn. Het was een wonder dat hij daar niet helemaal gestoord van was geworden.

Ach, misschien was hij dat ook wel.

Robie bleef twee uur voor het raam zitten, als een schildwacht op wacht, en miste niets. Dit huis was zwaar – maar discreet – versterkt en werd 24/7 gemonitord door ogen op een ander continent. Toch was het zijn vaste regel om alleen op zichzelf te vertrouwen, en op niemand anders. Hij zou degene zijn die stierf als alles misliep. De ogen op dat andere continent kregen misschien alleen een memo over hoe zo'n mislukking in de toekomst kon worden voorkomen.

Een beetje te laat voor hem om daar nog iets aan te hebben.

Het was donker geworden terwijl de aarde om haar as draaide, en het licht werd in een ander deel van de wereld.

Hij keek op zijn telefoon. Die ene satelliet vertelde hem dat zijn missie nog altijd doorging.

Later sloeg de Big Ben middernacht. Voor de meeste Britten was dit een troostrijke, vertrouwde melodie. Maar voor Robie was het net het geluid van een prikklok die werd afgeklokt.

Hij trok een op maat gemaakt, lichtgewicht, zwart en waterdicht een-delig motorpak aan en vertrok via de achterdeur. Hij deed de deur van een garage achter de huizen van het slot en stapte op de zwarte Ducati XDiavel die daar geparkeerd stond en startte hem met de sleutel. De zware motor gaf met veel kabaal blijk van zijn vermogen door de omhoogstaande dubbele ovale uitlaat. Hij zette zijn helm op, trapte de standaard weg, gaf gas en scheurde de garage uit op een machine met meer dan 1.200 cc en maximaal 9.500 t/min. Het elektronisch injectiesysteem van Bosch had een *ride-by-wire*-gasklepbediening.

Voor de meeste mensen was deze motor een kostbaar speeltje dat, volledig uitgerust, minstens twintigduizend pond kostte. Maar vanavond was dit gewoon Robies voertuig naar zijn werk.

Hij reed naar het noordwesten.

Terwijl hij door de bijna verlaten straten scheurde, hadden de banden van de motor goede grip op het wegdek en spatten ze het regenwater hoog op.

Even later lag zijn bestemming voor hem. Nou ja, zijn éérste bestemming van die avond. Hij reed een steeg in en nam snel gas terug.

Hij zette de motor af, sprong eraf en maakte met een stuk gereedschap dat achter een afvalcontainer lag het deksel van een put open. Dit was Bestemming nummer 1. Via de metalen sporten in de muur klom hij ongeveer dertig meter naar beneden en hij hield zijn helm op, om slechts één reden.

Hij verzette een schakelaar achter op de helm, waardoor de helm veranderde in de allernieuwste panoramische nachtkijker, net zo'n kijker als de piloten van Amerikaanse gevechtsvliegtuigen gebruikten. De kijker vergrootte de beelden in de donkere diensttunnel zo sterk dat het bijna was alsof hij op het oppervlak van de zon liep, zonder de hitte dan. Onderzoekers werkten nu aan contactlenzen met een dun laagje grafeen tussen heel dunne laagjes glas die de huidige grote apparaten konden vervangen. Het percentage licht dat werd opgevangen was nog niet wat het moest zijn om de innovatie haalbaar te maken, en dus droeg Robie nu een grote helm om in het donker te kunnen zien. *Hightech to kill.*

Maar natuurlijk was het niet zo dat de andere kant ten strijde trok

met revolvers en nachtkijkers uit de Tweede Wereldoorlog.

Robie keek op zijn horloge. Hij liep één minuut voor op het schema. Hij vertraagde zijn pas. Te vroeg zijn was nooit goed in zijn vak.

Hij was eenenveertig, 1 meter 82, woog tachtig kilo en was fysiek in topconditie omdat zijn baan dat vereiste. Zijn uithoudingsvermogen en pijngrens waren ongelofelijk – alweer omdat zijn baan dat vereiste. Hij was voor dit werk geselecteerd omdat hij al voldeed aan de basiseisen: hij had het juiste lichaam en de juiste instelling, en was eigenlijk nergens bang voor.

Bovendien hadden ze in de loop der jaren een totaal ander mens van hem gemaakt, nog steeds in het bezit van de basiseisen plus een aantal vaardigheden waar de meeste mensen zich geen voorstelling van konden maken, laat staan dat ze die konden bezitten.

Soms wist Robie niet goed waar de machine eindigde en de mens begon... Als die mens er nog wel was. In Mississippi had de mens zich laten zien. En nu? Nu had de mens zich teruggetrokken.

Misschien wel voor altijd.

Zijn gezicht was mager en verweerd, en hij keek met een alerte blik uit zijn ogen die diep in hun kassen lagen. Zijn haar was altijd kortgeknipt, omdat hij simpelweg geen tijd had om zich daarmee bezig te houden. Hij had oude wonden en littekens op zijn torso en ledematen, en elke wond en elk litteken vertelden een verhaal van bijna-dodelijke situaties die hij liever zou vergeten.

Onder het lopen bewoog hij zijn rechterarm langzaam in een ronddraaiende beweging. Alles was door een chirurg gerepareerd: littekenweefsel verwijderd en pezen en gewrichtsbanden allemaal *tidied up* – op orde gebracht – zoals de Britten zouden zeggen. De artsen hadden hem verzekerd dat het nu 99 procent was van wat het was geweest. Dat was echt goed.

Maar in Robies wereld was ‘echt goed’ zelden voldoende.

Ze hebben me opnieuw opgebouwd. Maar ben ik wel zo goed als ik was? Of ben ik een iets mindere versie van mezelf?

Vanavond zou hij ontdekken of de ontbrekende 1 procent het cruciale verschil uitmaakte tussen dat hij hier weer vandaan kon lopen of dat hij hier achterbleef als een lijk.

Bestemming nummer 2 bevond zich vlak voor hem.

De Ducati had hem naar Bestemming nummer 1 gebracht, maar wat er nu aankwam zou hem terugbrengen.

Levend.

Met een sleutel opende hij een deur in de muur van de tunnel waar hij zich in bevond.

Het was de deur van een kleine voorraadkast. Hij haalde zijn wapens uit de kast en trok de beschermende kleding aan, waaronder een nieuwste generatie kogelwerend pantser.

Zijn belangrijkste wapen was een H&K UMP-machinegeweer kaliber .45 ACP (Automatic Colt Pistol) met een 30-schots-magazijn. Hij controleerde alle werkende onderdelen van het wapen en hing het daarna aan zijn schouder. Hij stopte twee extra magazijnen in twee lange zakken op zijn eendelige motorpak die juist voor dit doel waren aangebracht.

Hij dacht dat hij, wanneer hij deze klus niet met negentig patronen kon klaren, het niet verdiende terug te komen. Maar gewoon voor het geval dat lagen er ook twee SIG Sauer M11-pistolen, elk met 10mm-patronen en een laservizier onder de loop. Wat door het rode puntje werd geraakt, werd ook door de patroon geraakt.

Hij deed de pistoolriem om zijn middel en stak de twee pistolen er aan de linkerkant in, zodat hij ze met zijn dominante rechterhand kon trekken. Maar als het nodig was, kon hij heel efficiënt met beide handen een dodelijk schot lossen.

Hij bevestigde een in Duitsland gemaakt KM2000-gevechtsmes in de houder aan zijn riem.

Hij stopte twee M84-flitsgranaten in twee zakken aan de achterkant van zijn riem.

Daarna deed Robie de deur weer dicht en liep door.

Bestemming nummer 3 bevond zich vierhonderd meter verderop.

Niet lang daarna zou Will Robie weten of hij de volgende dag de zon nog zou zien opkomen of niet.

2

Oxford Circus.

Dit was een van de drukste stations van de Londense ondergrondse, maar dit station was in een jaarlijkse strijd om de eerste plaats gewikkeld met Waterloo en King's Cross. Dit was een van de betere wijken van Londen met dure en modieuze winkels en gebouwen erboven.

Jaarlijks vervoerde de ondergrondse bijna anderhalf miljard passagiers, van wie bijna honderd miljoen jaarlijks station Oxford Circus passeerden.

De London Underground had op 7 juli 2005 een terroristische aanslag meegemaakt. Terroristen hadden zichzelf in drie verschillende treincoupés opgeblazen, en een vierde bom was tot ontploffing gebracht in een Londense bus. In totaal waren er tweeënvijftig dodelijke slachtoffers. De bommen die op die beruchte dag waren gebruikt, waren krachtig, maar lang niet zo krachtig als de bommen die volgens plan nu zouden worden gebruikt.

De belangrijkste daarvan was een kobaltbom; zo'n bom was nog nooit eerder tot ontploffing gebracht. Deze bom werd ook wel een *salted* kernbom genoemd en was ontworpen om de straling te maximaliseren, waardoor een groter gebied honderd jaar of langer besmet blijft.

Gelukkig was het heel moeilijk om zo'n bom te maken, maar helaas was dat niet onmogelijk. Sterker nog, op dit moment bevond een dergelijke bom zich in Londen.

Robie liep door terwijl de stem in zijn helm hem deze informatie verstrekke.

Zijn laatste bestemming bevond zich vlak voor hem.

Al lopend plaatste hij een geluiddemper op de loop van de UMB, en daarna deed hij hetzelfde bij de twee M11's.

Vanavond was onopvallendheid noodzaak.

Tot het dat niet meer was.

Hij stopte de pistolen weer in de holsters en raakte zijn borst even

aan. Wat hij daar droeg kon zijn leven vanavond weleens redden. Op zijn bovenbenen droeg hij dezelfde bescherming, en meteen eronder zaten zijn dijbeenaderen, waar een enorme hoeveelheid bloed doorheen stroomde. Als deze werden doorboord, was hij dood. Want de bloeding van een doorboorde dijbeenader was meestal dodelijk.

Vier mensen hadden hun leven gegeven om te zorgen dat de geheime informatie voor deze missie de Amerikanen bereikte. De inlichtingendiensten hadden deze info vervolgens doorgegeven aan de Britten, die een van de nauwste bondgenoten van de Amerikanen bleven, ongeacht wie op welk moment ook de hoogste baas was. Dat was al zo sinds de Engelse roodrokken het Amerikaanse Witte Huis in brand hadden gestoken – het bewijs dat het inderdaad mogelijk was dat op voorheen onvruchtbare bodem een sterke vriendschap opbloeide.

Volgens de informatie was de geplande operatie in Londen slechts een oefening voor wat later zou plaatsvinden, in de Verenigde Staten.

Net zoals een fabrikant die winst wil maken met een nieuw product, moesten ook terroristen eventuele fabricagefouten corrigeren.

Deze fabricagefout was de reden dat Robie nu dertig meter omhoogklim naar straatniveau.

Zijn laatste bestemming was niet weer een steeg, maar een kelder.

Van de vier mensen die tot nu toe tijdens de operatie waren gedood, had de derde haar leven opgeofferd om het doelwit over te halen in dit gebouw te blijven. Dit pand, in een rustige straat aan de rand van Londen met slechts enkele eenvoudige woningen, was in de Tweede Wereldoorlog gebruikt als een safehouse en commandocentrum voor hooggeplaatst overheids personeel. Omdat een ontsnappingstunnel en een schuilkelder noodzakelijk waren geweest, waren die toegevoegd. De laatste zeventig jaar was er een vloer op de kelder gelegd en was het valluik afgedekt. En vergeten.

Het valluik was echter niet langer afgedekt, en het was niet langer vergeten.

Londen was een oude stad, en niemand kende en wist nog de weg in alle doorgangen, tunnels en doolhoven die eronder lagen, of hoe ze allemaal met elkaar verbonden waren. Een aantal tunnels onder die kelder kruiste uiteindelijk een betonnen buis waardoor iemand, nadat de muur met weinig moeite was opengemaakt, uiteindelijk in een opslagruimte onder Oxford Circus Station kon komen. In die ruimte zou de kobaltbom worden geplaatst en tot ontploffing worden gebracht op

het drukste moment van de dag, als meer dan honderdduizend passagiers op dit station waren met minstens nog eens honderdduizend voetgangers en voertuigen direct daarboven. In totaal zouden meer dan twee miljoen mensen worden getroffen door de ontploffing, plus meer dan duizend gebouwen.

Dit gebied zou onleefbaar zijn, en dat zou minstens tweehonderd jaar zo blijven.

Wat een oefening, dacht Robie. Hij wilde een veel grotere herhaling op Amerikaans grondgebied niet meemaken.

De terroristische cel die vanavond zijn doelwit was, wilde de tunnel in hun voordeel benutten.

Robie was juist van plan de tunnel in hun ultieme nadeel te benutten.

De redenen dat ze geen leger agenten van de politie en de *special forces* op deze terroristische samenzwering hadden afgestuurd maar slechts één man waren gecompliceerd, maar ook wel weer gemakkelijk te begrijpen.

Paniek.

Wanneer een leger zich verplaatste, kon dat niet geheim worden gehouden.

Maar wanneer één man zich verplaatste, kon dat wel geheim worden gehouden.

En om wat er was gepland geheim te houden voor de buitenwereld en om te voorkomen dat de paniek ontstond waar de terroristen ongetwijfeld van zouden hebben genoten, hadden ze Robie gestuurd om te proberen de terroristen uit te schakelen. Alleen.

De Britten hadden *special ops*-mensen die deze missie hadden kunnen uitvoeren. Maar de hogere leiding had besloten dat ze – wanneer de zaak mislukte en er een niet-Brit bij betrokken was – in een betere positie waren alles te ontkennen.

Toch werd niets aan het toeval overgelaten. Er had zich een leger om het huis heen verborgen. Wanneer Robie faalde, zou dat leger niet falen. Dan brak er maar paniek uit.

Aan weerszijden van het doelwit stonden twee woningen. Men had de bewoners ervan weerhouden die avond naar huis te gaan, zodat Robie iets meer speelruimte had en kon proberen te voorkomen dat de missie de nieuwsuitzendingen van de volgende ochtend zou halen. Vandaar de drie geluiddempers op de loop van zijn vuurwapens.

Hij was via de sporten bij de valdeur gekomen. Hoewel de mensen binnen geen idee hadden dat hun missie bekend was, hadden ze wel de gebruikelijke voorzorgsmaatregelen genomen. De valdeur zat stevig op slot en was voorzien van een alarm. Maar met drie verschillende stukken gereedschap zorgde Robie ervoor dat de valdeur niet meer op slot zat en het alarm niet meer werkte.

Hij kreeg nog een bericht via zijn headset: ‘Vee-one.’

Diezelfde term werd ook gebruikt in de luchtvaart. ‘Vee-one’ betekent dat een vliegtuig voldoende snelheid heeft om op te stijgen en niet meer terug kan.

Robie bevestigde het commando en schakelde zijn *comm pack* uit. Vanaf dit moment tot hij of zijn tegenstanders dood waren, zou er niets meer worden gezegd.

Zijn helm was echter voorzien van een draadloze camera zodat zijn *handlers* alles wat hij zag konden zien. Dus zouden ze zien dat Robie won, of ze zouden de kogels zien die hem zouden doden.

Met een M11 in zijn rechterhand opende hij de valdeur en keek om zich heen.

Niets.

Hij klom eruit en legde de valdeur geluidloos terug. De kelder was precies wat je verwachtte in een oud, smerig huis in een verwaarloosde wijk: hij was vies en stonk naar schimmel.

Maar er was één ding dat interessant was. In een verre hoek stond een metalen kist die ongeveer 1 meter 80 lang was.

Robie sloop ernaartoe, hurkte, haalde een apparaatje van zijn riem, scande de kist en keek naar het display.

Aanwezigheid kobaltbom bevestigd.

De bom was nog niet voorzien van een detonator. Dat zouden ze pas doen als ze hem naar Oxford Circus brachten.

Robie wist ook dat hij er altijd voor zou zorgen dat hij tussen hen en deze bom bleef.

Hij holsterde zijn M11 en maakte zijn UMP klaar. Hij stond op en liep naar de houten trap. Dankzij de *intelligence briefing* over het huis wist hij dat de vierde traptree kraakte, dus stapte hij van de derde naar de vijfde tree.

Behalve zichzelf waren er op dit moment zeventien mensen in dit huis. Robie was van plan zestien van hen te doden.

De trekkergroep van zijn UMP stond op twee schoten. Eén goed ge-

richt schot was voldoende om iemand te doden, maar Robie was niet van plan iets aan het toeval over te laten.

De kelderdeur stond op een kier.

Door deze kier keek hij in de keuken.

Twee mannen zaten aan een tafel en dronken zo te zien een kop koffie. Op dit tijdstip hadden ze kennelijk een oppepper nodig.

Robie keek door zijn panoramische nachtkijker op zijn horloge.

De secondewijzer kwam net bij de twaalf.

Vier... drie... twee...

Precies op tijd, doordat de elektriciteit werd afgesneden, gingen de lichten in het huis uit.

Door zijn kijker zag Robie de twee mannen even duidelijk alsof het dag was: ze deinsden naar voren en stonden op. Daarna zag hij dat ze op de grond vielen, door de UMP-salvo's in hun borstkas.

Twee dood, veertien te gaan.

Binnen drie seconden was Robie de keuken door en stapte hij de gang op.

Met één vinger zette hij de trekkergroep op *full auto*. Dat deed hij omdat mensen in het donker altijd dicht bij elkaar gaan staan.

En inderdaad, door de smalle gang kwamen drie mannen zijn kant op, allemaal gewapend.

Ze openden het vuur. Met pistolen.

Robie haalde de trekker van de UMP over, en twee seconden en zesentwintig patronen geconcentreerd vuur later lagen er nog eens drie mannen dood op de vloer van deze nederige woning. De uitwerper van de UMP spuugde de gebruikte hulzen op de grond; het klonk alsof metalen parels van een kapotte halsketting op de grond stuiterden.

Vijf dood, elf te gaan.

Robie haalde het magazijn eruit, stopte er een nieuw magazijn in, draaide zich om en rolde naar rechts toen hij weer werd beschoten.

Door zijn nachtblif telde hij twee hoofden.

Hij leegde zijn halve magazijn op hen.

Zeven dood, negen te gaan.

Boven aan de trap verschenen nog eens twee mannen en zij schoten naar beneden op Robie.

Hij kon zien dat zij ook een nachtkijker droegen, zodat zijn tactische voordeel kleiner was.

Hij pakte een flitsgranaat, trok de pin eruit en gooide hem naar boven terwijl hij zijn blik afwendde.

Hij werd niet verblind door de felle flits en hij werd niet verlamd door het enorme lawaai, doordat zijn helm hem daartegen beschermde.

Dat kon niet gezegd worden van de twee mannen boven aan de trap. Een van hen tuimelde naar beneden en kwam onder aan de trap terecht. Eén haal over zijn keel met de KM2000 sneed twee cruciale aderen door, zodat Robie nog een dode aan zijn score toevoegde.

Hij stopte het bebloede lemmet weer in de holster.

Acht dood, evenveel te gaan.

De andere man boven aan de trap stond langzaam op, maar was zichtbaar verdoofd. Daarna viel hij weer en bleef bewusteloos liggen. Alleen daardoor werd zijn leven gered.

Daardoor en door de twee mannen die Robie rechts en links in de flank aanvielen.

Robie trok de beide M11's, één in elke hand. Tegelijkertijd richtte hij ze en vuurde met elk pistool tien patronen af met een rondtrekkende beweging, waardoor de vuurboog gelijkmatig over een gebied van drie meter werd verdeeld. Een dodelijke vuurlijn met maximale efficiëntie.

Volmantelpatronen boorden zich in vlees. Deze geluiden werden gevolgd door twee ploffen, toen de lichamen op de vloerbedekking vielen.

Tien dood, zes te gaan.

Omdat zijn aanwezigheid nu niet langer geheim was, schoot hij het tweede magazijn van de UMP leeg op de trap. Daarna rende hij naar boven en herlaadde zijn M11's.

Hij werd in zijn buik geraakt door een kogel die van boven werd afgevuurd. Zijn vloeibare kogelwerende pantser werd binnen een fractie van een seconde hard, ving de kogel op en perste hem met alle kinetische energie naar buiten door die over de breedte van het pantser te spreiden. Daarna verloor het pantser zijn stijfheid en werd weer soepel.

Robie had geen idee wie dit spul had uitgevonden, maar als hij het vanavond overleefde zou hij diegene op een drankje trakteren.

Zijn tweede flitsgranaat verdoofde de schutter. Robie schoot hem met een M11 één keer in zijn knie om hem uit te schakelen, waarna hij het dodelijke schot afvuurde op zijn hoofd.

Elf dood, vijf te gaan.

Hij liep naar boven, naar de overloop, stopte de M11 weer in de hol-

ster en herlaadde de UMP met zijn laatste magazijn toen iemand hem onverwachts van opzij aanviel. Samen vielen ze achterover van de trap. Zijn aanvaller had een slachtmes en raakte Robie in zijn bovenbeen. Het vloeibare pantser deed zijn werk weer, zodat het mes de huid niet eens kon doorboren.

Robie pakte met zijn rechterhand de pols met het mes vast en hij draaide zich om, zodat hij bovenop lag toen ze onder aan de trap landden. De man onder hem was verdoofd door de klap, maar slechts één seconde.

Toch was dat een beetje te lang om het te overleven.

Robie sneed de keel van de man met diens eigen mes door. Het slagaderlijke bloed spoot op het vizier van zijn helm.

Hij hoopte dat de handlers op hun veilige plek van de show genoten, want voor hem was het veel minder leuk.

Twaalf dood, vier te gaan.

Hij stond op, draaide zich om en rolde opzij toen een salvo uit een machinegeweer op de trap werd gericht: een deel van de leuning werd weggeschoten, de muur werd vernield en een heleboel stootborden ontploften.

Door zijn nachtbril kon Robie zien waar de schoten vandaan kwamen.

Hij probeerde niet om de trap weer op te gaan, maar liep naar links, waar het bovenste deel van de trap gedeeltelijk was verborgen achter de muur van de benedenverdieping.

Hij richtte de UMP in een hoek van vijfenveertig graden naar boven en iets naar links. Hij haalde de trekker over en schoot zijn halve magazijn leeg. De ACP-kogels boorden zich door het goedkope gips. Nadat Robie tot drie had geteld, zag hij dat de schutter van de trap rolde en onderaan bleef liggen, boven op de man wiens keel Robie had doorgesneden.

Robie zorgde ervoor dat de schutter echt dood was met een M11-kogel in zijn voorhoofd.

Dertien dood, drie te gaan.

En die drie waren boven.

Nu werd het een zuiver tactisch spel. Een schaakwedstrijd met vuurwapens en een strijdpark in plaats van schaakstukken op een vierkant bord.

De vijand bevond zich boven hem en hij bevond zich onder de vij-

and. Als hij wilde aanvallen, moest hij door een smalle strook waarop ze hun vuur konden concentreren, en dan kon hij er niet op rekenen dat zijn vloeibare pantser hem voldoende beschermde.

Robie wilde een hogere positie dan zijn vijand en toen hij naar links keek zag hij hoe hij die kon bereiken.

Hij duwde het raam open, klom naar buiten en vond houvast in de ongelijke bakstenen. Tijdens vorige missies had hij bijna loodrechte rotswanden beklommen, dus was dit niet echt moeilijk voor hem.

Het raam was precies boven hem. Dankzij de plattegrond van het huis wist hij precies waar dit raam op uitkwam. Drie seconden was hij aan het rekenen, en tijdens dit soort missies was dat alle tijd die hij had om na te denken.

Terwijl hij zich met één hand aan het kozijn vasthield, wrikte hij met het mes in zijn andere hand het raam heen en weer. Hij maakte een gecontroleerde val door de raamopening en rolde omhoog in een defensieve houding.

Nu Robie het tactische voordeel had, rende hij de overloop op. Hij zag een man die behoedzaam naar beneden keek, zich niet bewust van het feit dat zijn achterste flank volkomen ongedekt was. Zijn leven eindigde door een paar kogels van de M11 in zijn rug.

Veertien dood, twee te gaan.

De volgende man kwam uit een slaapkamer met precies hetzelfde wapen als Robie had.

Nu was het UMP tegen UMP.

Maar niet echt.

Het ging niet alleen om de hardware, want een vuurwapen is een vuurwapen. Dezelfde modellen werken ongeveer identiek. Wat echt van belang is, is de software. En de schutter is altijd de software.

Robie dook een kamer in toen de man de loop van de andere UMP op hem richtte.

Hij nam zijn UMP in zijn rechterhand en zorgde ervoor dat de trekkergroep nog steeds op full auto stond. Het enige zichtbare deel van hem was zijn vuurwapen en zijn hand. Hij gebruikte het onderste deel van de deurpost als steun, want de terugslag van een UMP is niet altijd zacht als je de inklapbare kolf niet stevig tegen je schouder drukt. Maar daardoor zou het schot onzuiver worden, en daar had Robie geen tijd voor.

De UMP's werden tegelijk afgevuurd.

De UMP van de andere man slaagde erin een stukje polymeer van Robies wapen af te schieten.

Robies UMP slaagde erin het hoofd van de man eraf te schieten.

Robie liet de UMP vallen, zijn munitie was op.

Vijftien dood, één te gaan.

Maar die ene was heel speciaal!

De jonge vrouw kwam een kamer uit en stapte de overloop op. Wat ze in haar hand had was geen wapen, tenminste, geen conventioneel wapen.

In haar vuist hield ze een dodemansknop – of in dit geval een do-devrouwsknop – die met draden in verbinding stond met het vest om haar bovenlichaam waarop ze zes met elkaar verbonden pakjes semtex had geplakt. Meer dan genoeg om het huis te laten instorten, Robie te doden en misschien zelfs het omhulsel van de kobaltbom in de kelder kapot te maken, zodat de hele wijk tot ver in de tweeëntwintigste eeuw besmet zou zijn.

Hij begreep het meteen. Zij was de geplande garantie.

Ze keek hem glimlachend aan.

Hij glimlachte niet terug.

De bebloede KM2000 vloog door de lucht.

Het mes sneed de draad van de ontsteking van het zelfmoordvest door en bleef toen in de muur steken.

De vrouw keek eerst naar de nutteloze ontsteking en toen omhoog naar Robie. Ze schreeuwde iets tegen hem terwijl haar hand naar het vest ging.

Robie wachtte niet tot ze hen op een andere manier kon opblazen en schoot haar in het hoofd.

Ze viel op de grond, gewikkeld in niet-ontplofte bommen.

Zestien dood, niet één meer te gaan.

Tijdklok ingedrukt.

Zonsopgang op komst.

Kennelijk was 99 procent goed genoeg.